

только что-то оный перстень, кого быше получилъ паки не го убоди да протече кровь.

Цвѣтко. О колко добра е тая басня : ако быхъ былъ на мѣсто-то Благоево многожды щѣхъ да ты побуждавамъ да приказуванъ защо самъ любопытенъ за такива повѣсти.

Уч. Скажи що ти угоди най много у тая повѣсть?

Цвѣт. Угоди ми всичко, но най вышше красный оный перстень кой забраняше Любима да не струва зло.

Благ. Потребенъ ми биде единъ таковый перстень, и да ми е че щеше да ми обожда часто перста,

Уч. Угождава ми твоя-та душевна искренность, но знай че мы всинца имамы по единъ таковъ перстень,

Благ. Обѣщавамся да го налуча : еда ли не е наша-та совѣсть, коя ны обличава когда согрѣшаваме?

Уч. Да, Любезный мой.

Благ. Впрочемъ мой перстень е оное, което часто ми казува, че е непристойно да сягнѣ-